

ΘΑΛΕΡΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ

Φλογάτη, γελαστή, ζεστή, από τ' άμπέλια άπάνωθεν έκοίταγε ή σελήνη·
κι' άκόμα ό ήλιος πύρωνε τά θάμνα, βασιλεύοντας μέσ σε διπλή γαλήνη.

Βαριά τά χόρτα, ίδρώνανε στην άψηλήν άπανεμιά τό θυμωμένο γάλα,
κι' από τά κλήματα τά νιά, πού τής πλαγιās άνέβαιναν μακριά — πλατιά τή σκάλα,

σουρίζανε οί άμπελουργοί φτερίζοντας, έσειόντανε στον όχτο οί καλογιάνοι
κι' άπλων' άπάνω στο φεγγάρι ή ζέστα άραχνοϋφαντο κεφαλοπάνι.

Στό σύρμα, μέσ στο γέννημα, μονάχα τρία καματερά τό 'να από τ' άλλο πίσω
τήν κρεμαστή τους τραχηλιά κουνώντας, τον άνήφορο ξεκόβαν τό βουνίσο.

Σκυφτό τή γής μυρίζοντας και τό λιγνό λαγωνικό μέ γρήγορα ποδάρια,
στού δειλινοϋ τή σιγαλιά βράχο τό βράχο έπήδαγε ζητώντας μου τά χνάκια

Και κάτου άπ' τήν κληματαριά τήν άγουρη μ' έπρόσμενε στο ξάγναντο τό σπίτι,
στρωτό τραπέζι πῶφεγγε, λυχνάρι όμπρός του κρεμαστό τό φῶς τοϋ 'Αποσπερίτη...

'Εκεί κερήθρα μῶφερε, ψωμί σταρένιο, κρύο νερό ή άρχοντοθυγατέρα,
όπού 'χε από τή δύναμι στον πετρωτό της τό λαιμό χαράκι ως περιστέρα'

πού ή ὄψη της, σαν τής βραδ ἄς τό λάμπο, έδειχνε διάφωτη τής παρθενιās τή φλόγα,
κι' άπ' τή σφιχτή της ντυμασιά στά στήθια της τ' άμάλαγα χῶριζ' όλόρτη ή ρώγα.

πού όμπρός από τό μέτωπο σε δυό πλεξοϋδες τά μαλλιά πλεμένα ειχε σηκώσει,
σαν τά σκοινιά τοϋ караβιοϋ πού δε θα μπόρει ή φύχτα μου να τής τά χερακώσει

Λαχανιασμένος στάθη εκεί κι' ό σκύλος π' άγανάκτησε στά όρτά τά μονοπάτια,
κι' άζάλευτος στά μπροστινά μέ κοίταγε, προσμένοντας μιá σφήνα, μέσ στά μάτια.

'Εκεί τ' άηδόνια ως άκουγα τριγύρα, και τους καρπούς γευόμουν άπ' τό δίσκο
είχα τή γέψη τοϋ σταριου, τοϋ τραγουδιου και τοϋ μελιου βαθιά στον ουρανίσκο..

Σά σε κυβέρτι γυάλινο μέσα μου σάλευε ή ψυχή, πασίχαρο μελίσι
πού όλο κρυφά πληθαίνοντας γυρεύει σμάρια ώσαν τσαμπιά στά δένδρα ν' άμολήσει.

Κ' ένιωθα κρύσταλλο τή γή στα πόδια μου άποκάτωθε και διάφανό τό χῶμα
γιατί πλατάνια τριέτικα τριγύρα μου ύψωνόντανε μ' άδρό γαλήνιο σῶμα.

'Εκεί μ' άνοίξαν τό παλιό κρασί, πού πλέριο ευώδιασε μέσ στην ίδρένια στάμνα,
σαν τήν βουνίσια μυρουδιά σύντας βαρεί κατάψυχη νύχτια δροσιά τά θάμνα...

Φλογάτη, γελαστή, ζεστή, εκεί ή καρδιά μου δέχτηκε ν' άναπαυτεί λιγάκι
πά σε σεντόνια ευώδερά από βότανα και γαλανά στη βάψη από λουλάκι.